

Slavoj Zizek: Avrupalı solcular Kürtleri AB-D'ye bel bağladı diye reddediyor. Bu mide bulandırıcı bir ihanet.

Posted on 26/10/2019

Geçtiğimiz on yıllarda, Kürtlerin kendi komünal yaşamlarını örgütleme kapasitesi neredeyse ideal deney koşullarında sınıandı: etraflarındaki devletlerin çatışmaları dışında özgürce nefes alacak bir alan bulur bulmaz tüm dünyayı şaşırttılar.

Yüz yıldan fazla zaman önce, Karl May, Alman kahraman Kara Ben Nemsî'nin maceraları hakkında bir çoksatır yazdı: Through Wild Kurdistan. Hemen popüler olan bu kitap, orta Avrupa'da şöyle bir Kürdistan algısı yarattı: acımasız aşiret savaşlarının, nahifçe mertliğin ve mizah duygusunun ama aynı zamanda da batıl itikatların, ihanetin ve hiç bitmeyen zalim savaşların olduğu bir yer. Avrupa medeniyetindeki barbar Öteki'nin neredeyse bir karikatürü gibiydi bu algı.

Günümüz Kürtlerine baktığımızda gördüğümüz şeyin bu klişe ile zıtlığı bizi şaşırtacaktır. Mevcut durumu görece iyi bildiğim Türkiye'de, Kürt azınlığın toplumun en modern ve seküler, her dini köktencilğe mesafeli, feminizmin gelişkin olduğu kesimi olduğunu fark ettim. (İstanbul'da öğrendiğim bir ayrıntıdan söz edeyim arada: Kürtlerin sahip olduğu restoranlarda hiçbir batıl itikat emaresine tolerans yok...)

İstikrarlı deha (Trump'ın kendine layık gördüğü sıfat), Kürtlere ihanet etmesini (kuzey Suriye'deki Kürt bölgesine yönelik Türk saldırısına göz yumdu), "Kürtler de pek melek sayılmazlar" diyerek gerekçelendirdi. Elbette onun açısından o bölgedeki tek melek İsrail (özellikle de Batı Şeria'da) ve Suudi Arabistan (özellikle de Yemen'de). Ama bazı

bakımlardan, dünyanın bu kısmındaki tek melek GERÇEKTEN Kürtler.

Kürtlerin kaderi, onları jeopolitik sömürgecilik oyunlarının ibretlik kurbanı yapıyor: dört komşu ülkenin (Türkiye, Suriye, Irak, İran) sınırları boyunca parçalanmış, (ne kadar hak etseler az olan) tam özerklikleri kimsenin işine gelmeyen ve bunun tüm bedelini ödeyen bir halk.

Saddam'ın 1990'ların başında Irak'ın kuzeyindeki Kürtlere yönelik kitlesel bombalamaları ve zehirli gaz saldırıları hala hatırımızda mı? Daha yakın tarihli olarak, yıllardır, Türkiye iyi planlanmış bir askeri-siyasi oyun oynamakta: IŞİD ile kağıt üzerinde mücadele ediyor ama onunla gerçekten savaşan Kürtleri bombalıyor.

Geçtiğimiz on yıllarda, Kürtlerin kendi komünal yaşamlarını örgütlenme kapasitesi neredeyse ideal deney koşullarında sınandı: etraflarındaki devletlerin çatışmaları dışında özgürce nefes alacak bir alan bulur bulmaz tüm dünyayı şaşırttılar.

Saddam'ın düşüşü ardından kuzey Irak'taki Kürt bölgesi, iyi işleyen kurumları ve hatta Avrupa'ya düzenli uçak kalkan havaalanları ile Irak'ın tek güvenli kesimi olacak şekilde gelişti. Kuzey Suriye'de, Rojava merkezli Kürt bölgesi, günümüzün jeopolitik karmaşasında benzersiz bir yerdi: Kürtler, aksi durumda onları sürekli tehdit eden büyük komşularından fırsat bulup soluk alabildikleri an, gerçekten var olan ve iyi işleyen bir ütopya olarak tanımlayabileceğimiz bir toplumunu çabucak inşa ettiler.

Kendi mesleki ilgim nedeniyle, beni kerelerce ders vermek üzere davet ettikleri Rojava'nın hızla gelişen entelektüel toplumunu fark ettim. Bu planlar bölgedeki askeri gerilimler nedeniyle acımasızca bastırıldı.

Ama beni özellikle hüznülendiren şey, Kürtlerin ABD'nin askeri korumasına da bel bağlamış olması gerçeğinden rahatsızlık duyan bazı "solcu" meslektaşlarımla tepkisi oldu.

Türkiye, Suriye iç savaşı, Irak karmaşası ve İran arasındaki gerilimlerin tam ortasında ne yaptılar? Başka seçenekleri mi vardı? Kendilerini antiemperyalist dayanışma sunağında kurban mı etmeleri gerekiyordu?

Bu “solcu” eleştirel mesafe, Makedonlara yönelik aynı mesafelenmeden daha az mide bulandırıcı değil. Birkaç ay önce, “Makedonya” adı sorununu nasıl çözeceğimiz etrafında dönüyordu tartışma.

Önerilen çözüm bu adı “Kuzey Makedonya” olarak değiştirmektir ama bu öneri hemen iki ülkedeki radikaller tarafından saldırıya uğradı. Yunan muhalifler “Makedonya”nın eski bir Yunan adı olduğunda ısrar ederken Makedon muhalifler bir “Kuzey” eyaletine indirgenmeyi aşağılayıcı buldu çünkü kendine “Makedon” diyebilecek tek halk onlardı.

Ne kadar mükemmellikten uzak olursa olsun, bu çözüm uzun ve anlamsız bir mücadeleye makul bir uzlaşma ile son vermek için bir umut ışığı sundu. Ama buna rağmen bir başka “çelişki”ye saplanıyordu: büyük güçler arasındaki mücadele (bir yanda ABD ve AB, diğer yanda Rusya).

Batı iki tarafı da taviz vermeyi kabul etmeye zorladı, böylece Makedonya hızla AB’ye ve NATO’ya katılabilecekti. Tam da bu sebeple (bunu Balkanlardaki nüfuzunu yitirme tehlikesi olarak görerek), Rusya bu çözüme karşı çıktı ve iki ülkede de en kuduruk tutucu milliyetçi güçleri destekledi.

Öyleyse hangi tarafı tutmalıyız? Bence kararlı bir şekilde uzlaşmanın tarafını tutmalıyız, hem de basit bir sebeple: çünkü bu sorunun tek gerçekçi çözümü bu - Rusya bu çözüme sırf jeopolitik çıkarları yüzünden karşı çıkıyor, yoksa başka bir çözüm önerdiği falan yok. Bu yüzden burada Rusya’yı desteklemek Makedonya ve Yunanistan ilişkilerindeki müstesna bir soruna makul bir çözümü uluslararası jeopolitik çıkarlara kurban etmek anlamına gelecekti. (Şimdi Fransa Kuzey Makedonya’nın AB’ye hızlandırılmış üyeliğini veto ettiğine göre,

Balkanların bu kısmındaki öngörülmemiş felaketten o mu sorumlu olacak?) Kürtler de antiemperyalist “solcularımız”dan aynı darbeyi mi alacak?

İşte bu yüzden Kürtlerin Türk işgaline direnişine tam destek vermek ve Batılı güçlerin onlarla oynadığı kirli oyunları en sert şekilde kınamak bizim vazifemiz.

Etraflarındaki egemen devletler adım adım yeni bir barbarlığa batarken, Kürtler tek umut ışığı. Ve verilen bu mücadele sadece Kürtlerle ilgili değil, kendimizle ilgili, ne tür bir yeni küresel düzen ortaya çıktığı ile ilgili.

Kürtler terk edilirse, Avrupalı kurtuluş mirasının en kıymetli parçası için hiçbir yer bulunmayan bir yeni düzen olacak bu. Avrupa başını Kürtlerden öte çevirirse, kendine ihanet etmiş olacak. Kürtlere ihanet eden Avrupa, gerçek Avrupastan* olacaktır!

(*) Cihatçıların Avrupası.

Çeviri: Serap Şen

Kaynak: [Dünyadanceviri](#)